

בס"ד. משיחות ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו ה'תנש"א.

— בקשר עם כינוס השלוחים העולמי —

תרגום מאידית

יצחק אבינו, "מעשה אבות סימן לבנים"⁸ — מובן, שמשליחות יעקב בפרשיות אלו אפשר ללמוד הוראות בעבודת בני"ב בכלל, ובמיוחד — בקשר לענין שהזמן גרמא — כינוס השלוחים העולמי והעבודה של שלוחי יצחק שבדורנו ("וישלח יצחק") — כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

נוסף על כך צריך למצוא שייכות, וללמוד הוראה מכך שכינוס השלוחים, וקריאת פרשיות אלו בתורה, הם בסמיכות (ראש) חודש כסלו, ובשנה זו — בשבת מברכים וערב ראש חודש כסלו, שיש לו שייכות מיוחדת עם עבודת השליחות שבדורנו, ובפרט לשלוחים — הפצת התורה והיהדות, ובמיוחד — הפצת המעיינות חוצה, שעיקר ענינה החלה בחודש כסלו — ב"י"ט כסלו⁹, חג הגאולה של אדמו"ר הזקן (ראש השנה לחסידות¹⁰), ואח"כ (בשנים שלאחרי זה) — יו"ד כסלו, חג הגאולה של אדמו"ר האמצעי (וט' כסלו — יום הולדת ויום הילולא שלו), והדבר שייך גם לימי החנוכה (בסיום חודש כסלו) — שעיקרם הוא נס השמן¹¹, הענין ד"נר מצוה ותורה אור"¹², כולל ובמיוחד — פנימיות התורה (שמן שבתורה¹³).

א. כינוס השלוחים העולמי, של השלוחים שי' דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בכל מרחבי תבל — מתחיל בשבת זו, פ' תולדות, וממשיך בימים הבאים של פ' ויצא (שמתחילים לקרוא בתפלת מנחה דשבת זו).

והנה, כבר דובר בשנים שלפני¹ אודות השייכות של כינוס השלוחים עם פרשיות התורה [שקוראים — בהשגחה פרטית, ובהם צריכים "לחיות"² — בימים אלו]: הפעם הראשונה שבה מדובר בתורה בענין השליחות³ היא בסיום פ' תולדות⁴ (שיעור החומש של שבת זו) — "וישלח יצחק את יעקב וילך גו". ואח"כ בתחילת פ' ויצא⁵ מדובר אודות קיום השליחות בפועל — "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה".

כיון ששליחות זו מסופרת בתורה (ובפרט — שהיא השליחות הראשונה בתורה), תורה מלשון הוראה⁶, הוראה נצחית⁷ לבני"ב בכל הזמנים ובכל המקומות, ובפרט שהיא שליחות של האבות — הליכת יעקב אבינו בשליחות

1) שיחת ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו תשמ"ח (ס' השיחות תשמ"ח ח"א ע' 93 ואילך. ספר השליחות (קה"ת, תנש"א) ע' 51 ואילך).

2) "היום יום" ב' חשון. ס' השיחות תש"ב ע' 29 ואילך.

3) משא"כ שליחות אליעזר בפ' חיי שרה — היתה לא בתור שליח אלא בתור עבד — ראה שיחת ש"פ תולדות הנ"ל ס"ב ואילך.

4) כה, ה.

5) שם, יר"ד.

6) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. ס' השרשים שלו ערך ירה. גו"א ר"פ בראשית (בשם הרד"ק). וראה זח"ג נג, ב.

7) ד"התורה היא נצחית" — תניא רפי"ז (כב, ב.) ובכ"מ.

8) ראה תנחומא לך לך ט. ב"ר פ"מ, ו. רמב"ן לך לך יב, ו. וראה לקו"ש חט"ו ע' 76. וש"נ.

9) ס' השיחות תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

10) מכתב כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ג"ע — נדפסה ב"היום יום" בתחלתו. אגרות-קודש שלו ח"א ע' רנט. וש"נ.

11) ראה שבת כא, ב ובפרש"י.

12) ל' הכתוב — משלי ו, כג. ושייך במיוחד לנר חנוכה — רש"י ד"ה בנין שבת כג, ב.

13) ראה בארוכה אמרי בינה שעור הק"ש פנ"ד ואילך. ועוד.

מקום, ולהיותו צדיק – שצדיק גזור והקב"ה מקיים²² – הי' פועל זאת!

ואע"פ שיצחק אביו שלח אותו לשם "וקח לך משם אשה"²³ (וגם רבקה אמו שלחה אותו לשם – "ברח לך אל לבן אחי חרנה"²⁴) – הרי הרבה דרכים למקום, ולכאורה יעקב הי' יכול שלא יצטרך ללכת לחרן²⁵, אלא שיביאו לו אשה²⁶ (ע"ד שהיה אצל יצחק, שאברהם שלח את אליעזר להביא אשה ליצחק²⁷). נוסף לזה שגם בנוגע ליצחק אפשר לשאול: למה צוה עליו ללכת לחרן – ירידה גדולה ביותר – ולא שהוא ישאר במקומו (או במקום שני) בארץ ישראל ויביאו לו לשם אשה מפדן ארם.

והביאור בזה²⁸:

שליחותו של יעקב ("וישלח יצחק את יעקב") ללכת לחרן מבטאת את כללות השליחות והסדר בעבודת האדם – שהאדם לא ישאר בארץ מגורי אביו, היכן שהוא גדל, אפילו שזה מקום של קדושה, אלא מוטלת עליו שליחות ללכת משם (ע"ד "יעזוב איש את אביו ואת אמו"²⁹), ולצאת לעולם, שהוא במצב של "חרון אף של מקום", "לקחת לו משם אשה", ושם להקים בית בישראל, ולפעול את בירור העולם,

ב. בסיפור התורה אודות שליחות יעקב – ישנם כמה דיוקים:

(א) בסוף פרשתנו (פ' תולדות) כבר נאמר ש"וישמע יעקב אל אביו ואל אמו וילך פדנה ארם"¹⁴ – א"כ למה כתוב שוב¹⁵ (בתחלת פ' ויצא) "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה"¹⁶.

(ב) למה מדייק הפסוק לומר את שם המקום שממנו היתה יציאת יעקב – "ויצא יעקב מבאר שבע".

(ג) דיוק הלשון "חרנה" ולא "לחרן". דאע"פ שרש"י כותב בכ"מ¹⁷, ש"תיבה שצריכה למ"ד בתחלתה הטיל לה הכתוב ה"א בסופה", אבל ע"פ הידוע תכלית הדיוק של כל מלה בתורה, צריך להבין למה לשון הכתוב כאן הוא "חרנה" ולא "לחרן"¹⁸.

ג. ויובן זה בהקדים שאלה כללית בענין זה:

יציאת יעקב מבאר שבע ללכת לחרן היא ירידה גדולה ביותר: לצאת מארץ ישראל, ארץ מגורי אביו¹⁹, לחרן, "חרון"²⁰ אף של מקום (בעולם²¹), ללבן הארמי, עם כל הענינים הבלתי רצויים הקשורים בזה (כמסופר בהמשך הפרשה).

ולכאורה, יעקב הי' צריך להקים צעקה, שהוא לא רוצה לצאת מארץ מגורי אביו וללכת לחרן, "חרון אף של

(22) תנחומא וירא יט. וראה שבת נט, ב.

(23) פרשתנו כח, ב.

(24) שם כז, מג.

(25) והרי בלאו הכי יעקב "נטמן בבית עבר י"ד שנה ואח"כ הלך לחרן" (פרש"י סוף פרשתנו).

(26) ובנוגע לסכנת עשו (שמפני זה אמרה רבקה ליעקב "ברח לך אל לבן אחי חרנה") – הי' אפשר לשלוח יעקב למקום אחר, ובפרט שבלאו הכי "נטמן בבית עבר י"ד שנה", כבהערה הקודמת.

(27) חיי שרה כד, ב. ואילך.

(28) בהבא להלן – ראה תו"א ויצא כא, ג. ובארוכה – תו"ח שם כד, סע"ד ואילך. ד"ה ושכתי בשלום תשל"ח (סה"מ מלוקט ח"ב ע' קנו ואילך). וש"נ.

(29) בראשית ב, כד. וראה ביאורי הזהר (להצ"צ) ע' צח – שזהו"ע "ויצא יעקב גו".

(14) כט, ז.

(15) ובפרט שגם בס"פ תולדות נאמר (שם, ה) "וישלח יצחק את יעקב וילך פדנה ארם".

(16) ראה רד"ה ויצא העת"ר. פר"ת. ועוד.

(17) פרשתנו כח, ב. ועוד – מיבמות יג, ב.

(18) וכפרש"י כאן: וילך חרנה – יצא ללכת לחרן.

(19) ר"פ וישב לו, א.

(20) פרש"י ס"פ נח (וראה לקו"ש חט"ו ע' 63

ואילך). וראה זה"א קמו, א.

(21) כ"ה בכמה דפוסי רש"י. וראה לקו"ש שם

הערה 7.

ועד"ז מוכן בנוגע לשליחות הראשונה של כל יהודי – ירידת הנשמה בגוף, שיש בזה שני הקצוות – ודוקא – מן הקצה אל הקצה, ירידת הנשמה מאיגרא רמה לבירא עמיקתא: הנשמה יורדת מאיגרא, ובאיגרא גופא – איגרא רמה, ואינה יורדת למקום מישור, אלא לבירא, ובבירא גופא – בירא עמיקתא, ובזה גופא – "בור ריק אין בו מים"³⁸, ועוד יותר – "נחשים"³⁹ ועקרבים יש בו"³⁸:

לכל לראש צריכים לדעת את המקום שממנו באים – מקור ושרש הנשמה שנלקחת מלמעלה מעלה – "מבאר שבע" (איגרא רמה), בחי' בינה⁴⁰, המקור (באר) של השבע מדות, שבעת קני המנורה (שבהם נחלקים כל נשמות ישראל⁴¹), ולמעלה מזה יש לומר – ש"באר שבע" קאי על שרש המדות – שרש הנשמה – כפי שהם למעלה ממוחין;

לאידך גיסא – השליחות מתבטאת בזה, שהנשמה יורדת למטה מטה, עד לירידה שלא בערך – "וילך חרנה" (שאמיתית ענין ההליכה היא – כשהיא שלא בערך), בעלמא דפרודא, עד לעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו בענין הסתר אורו ית'⁴², בירא עמיקתא, בור ריק שאין בו מים (אבל אין ענין

"פרו ורבו וזמלאו את הארץ וכבשוה"³⁰, ובלשון הידוע³¹ – לעשות דירה לו יתברך בתחתונים.

ובכללות יותר: מבואר במפרשים³², ש"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" מרמז וקאי על השליחות הכללית של כל יהודי³³, בתור שלוחו של הקב"ה – השליחות של ירידת הנשמה בגוף, מאיגרא³⁴ רמה ("באר שבע") לבירא עמיקתא ("חרנה") – בעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו, בכדי לעשות להקב"ה דירה שם בתחתונים.

ד. עפ"ז יובן למה הכתוב מפרט את המקום שמשם יצא – "מבאר שבע", ואת המקום שלשם הלך – "חרנה":

בענין השליחות בכלל צריך להיות שני ענינים: (א) לכל לראש – הידיעה וההכרה של השליח שהוא שלוחו של המשלח, והוא בטל אליו (עכ"פ במעשה שליחות זו), והוא מקיים את שליחותו בכח זה שהמשלח מינה אותו לשליח, ושלוחו של אדם כמותו³⁵, (ב) ולאידך גיסא: השליח צריך להיות בר דעת³⁶ בפני עצמו, מציאות נפרדת מהמשלח (ולהיותו מציאות נפרדת הוא מבטל את עצמו – ברצונו – למשלח), דוקא אז הוא יכול לקיים את שליחותו³⁷.

(30) בראשית א, כח. וראה בארוכה קונטרס משיחות ש"פ נח שנה זו.

(31) תניא פל"ו. וראה תנחומא נשא טז. שם בחוקותי ג. במדב"ר פי"ג, ו.

(32) ראה אור החיים ויצא כח, ד. הובא ונתבאר בקיצורים והערות לתניא ע' נו. ד"ה ויצא תר"ל.

(33) דנוסף על זה שבכל א' מישראל יש בו הג' אבות (ראה תרי"א ר"פ וארא), הרי נשמת יעקב "כלולה מכל הנשמות שבישראל מעולם ועד עולם (תניא (אגה"ק) ס"ו).

(34) ע"פ ל' חז"ל – חגיגה ה, ב.

(35) משנה ברכות לד, ב. קידושין מא, ב. וש"נ.

(36) ראה גיטין כג, א.

(37) ראה גם קונטרס משיחות ש"פ חיי שרה תש"ו (בקשר עם כינוס השלוחים) ס"ד ואילך.

(38) כמש"נ גבי הבור שבו הושלך יוסף (וישב לו, כד), שזה הי' הגורם ל"יוסף הורד מצרימה" (שם לט, ג), ההתחלה של גלות מצרים – והרי עבודת יוסף היא המשך לעבודת יעקב ("אלה תולדות יעקב יוסף" – שם לו, ב), המשכת ענינו של יעקב בב"ע, עד במצרים (ראה סה"מ מלוקט ח"ג ע' רכד. וש"ו).

(39) שבת כב, ריש ע"א. וש"נ.

(40) ראה ד"ה ושכתי בשלום הג"ל (הערה 28).

וש"ו.

(41) לקו"ת ר"פ בהעלותך. מאמרי אדמו"ר האמצעי במדבר ח"ג בתחלתו.

(42) ל' התניא פל"ו. וראה לקו"ש חכ"ה ע' 429 הערה 52.

ה. עפ"ז יובן הטעם למה כתוב "חרנה" ולא "לחרן": "ויצא יעקב מבאר שבע וילך (לחרן" מדגיש (יותר) שעדיין יש המשך ושייכות ליציאה (ומקום היציאה) – שכיוון היציאה מבאר שבע הוא "לחרן"; משא"כ "וילך חרנה" מדגיש יותר איך ש"חרן" (מקום השליחות) הוא מקום נפרד ולא כ"כ המשך ("ל-") ליציאה מבאר שבע.

ויש לומר, שזה מרומז גם בכך ש"בה"א נברא העולם הזה"⁴⁵, היינו דכשם שבאות ה"א הרגל השמאלי נפסק מהרגל הימני והגג⁴⁶, כך גם העולם הזה (עשי") נפסק – "אף עשיתיו"⁴⁷ – מהעולמות העליונים⁴⁸.

ולחסיף עוד, שהה"א של "חרנה" מרמז על הירידה בתוך חרן גופא, ז.א. בחלק הכי תחתון בחרן עצמו. ע"ד הירידה בבירא עמיקתא, בבירא עצמה – בור עמוק. עד בור שאין בו מים, ולמטה מזה: "חרון אף של מקום" – נחשים ועקרבים יש בו – לבן הארמי.

וכפי שאמנם התברר בפועל, שהליכת יעקב ל"חרנה" בגלות לבן, היתה קשורה בירידה גדולה ביותר – שלא בערך למצב ב"באר שבע" (בבית יצחק אביו) – התעסקות עם לבן הארמי, שהתנהג עמו ברמאות ("למה רמיתני"⁴⁹), ועד שיעקב התאוונן שבמשך השנים שהי' אצל לבן "ביום אכלני חרב וקרח בלילה"⁵⁰, שמזה מובן שזה הי' קשור עם ירידה רוחנית בעבודת יעקב⁵¹,

הפכי), ועד ליתירה מזו – "חרון אף של מקום" – עוה"ז מלא קליפות וסט"א שהן נגד ה' ממש⁴² (נחשים ועקרבים יש בו), שהוא שלא בערך ביחס ל"באר שבע" – שלא בערך הן מצד השליח, שלהיותו נשמה בגוף, בגלוי הוא דבר בפני עצמו, מציאות נפרדת מהמשלח (כביכול), והן מצד מקום השליחות, שהשפעת – (מקום ה)משלח אינה נרגשת שם⁴³ – כי דוקא אז יכולים למלא את השליחות בשלימות, לעשות דירה בתחתונים, בתחתונים כפי שהם במדרגתם תחתונים⁴⁴.

ויש לומר, שנוסף לעילוי שעיי"ז נעשה דירה בתחתונים (מילוי הכוונה דנתאוה הקב"ה), מתגלה עיי"ז גם העילוי בגילוי התוקף דכח המשלח: כיון שהשליח נמצא ב"חרנה", במקום ומצב שמצ"ע לא ניכרת ונרגשת שם כלל (עד באופן – שלא בערך) ההשפעה של המשלח (ודמקום המשלח), הרי השליח זקוק ונצרך יותר לתוקף וכח המשלח (עד ששלוחו של אדם העלין כמותו) בכדי להתגבר על ההעלם וההסתור; ולכן מובן, שאז תוקף וכח המשלח עומד בשלימות הגילוי – שאפי" ב"חרנה" נפעל (עיי" השליח) רצון המשלח, עיי"ז שהשליח, להיותו מצ"ע מציאות נפרדת, והמצאו ב"חרנה", בירא עמיקתא, שמצ"ע אין השפעת המשלח מורגשת שם, מבטל את עצמו למשלח ומרגיש שהוא בא מ"באר שבע", מאיגרא רמה.

43) שהרי אף שהתהוות הבריאה היא עיי" הקב"ה, וההתהוות היא בכל רגע ורגע מחדש (שהיה"א פ"א) – הרי ההתהוות היא בדרך ריחוק, באופן של יש מאין (שלא נרגש בהיש האין המהווה אותו), עד באופן של "יש מאין ואפס המוחלט ממש בלי שום עילה וסיבה אחרת קודמת ליש הוה" (אגה"ק ס"כ), עד שבהרגשתו הרי "מציאותו מעצמותו" (ראה ד"ה מצה זו תש"ז. ועוד).

44) ראה גם ס' השיחות תשמ"ח ח"א ע' 140 ואילך. תשמ"ט ח"א ע' 60 ואילך. קונטרס משיחות ש"פ חיי שרה תש"ז ס"ד.

45) מנחות כט, ב.

46) ראה תו"א צה, סע"ב. לקו"ת ר"פ בלק.

ובכ"מ.

47) ל' הכתוב – ישעי' מג, ז.

48) לקו"ת אחרי כה, סע"ד ואילך. ר"פ בלק.

ובכ"מ.

49) ויצא כט, כה.

50) שם לא, א.

51) שהרי יעקב לא הקפיד על הצער גשמי

חרנה"א ע"פ שלפנ"ז (בסוף פ' תולדות) כתוב¹⁴ "וישמע יעקב אל אביו ואל אמו וילך פדנה ארם": בסוף פ' תולדות ניכר ומורגש שהליכת יעקב ("וילך פדנה ארם") היא המשך ותוצאה גלויה מ"וישמע יעקב אל אביו ואל אמו", שליחות אביו ואמו. ז.א. שניכרת בזה ההשפעה מציווי המשלח, ובמילא הירידה למטה מטה בבירא עמיקתא עוד לא מודגשת כל כך; משא"כ בריש פ' ויצא מיתוסף החידוש ד"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" – היציאה לגמרי מבאר שבע, וילך חרנה – הליכה (וירידה) שלא בערך ב"חרנה", ב"חרון אף של מקום"⁵⁷, כפי שהוא מובדל מציווי המשלח ("וישלח יצחק", ואפי"מ וישמע יעקב גו").

ויש לומר הטעם על שני הפסוקים – כיון שסדר העבודה הוא מן הקל אל הכבד: תחילה בא ציווי השליחות – "וישלח יצחק"⁴, אח"כ באה קבלת השליחות – "וישמע יעקב", והתחלת קיומה – "וילך" (אבל עדיין בתור המשך לציווי וקבלת השליחות), ועד – ליציאה וירידה בפועל – "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" [וגם לאחרי זה ישנם כמה דרגות: הבטחת הקב"ה ליעקב להצלחתו, תפלת יעקב, עד – ביאתו לחרן בפועל, ועבודתו שם].

ז. ויש לומר הטעם מדוע דוק אצל יעקב היתה השליחות ללכת ולעשות את עבודתו בחרן, וגם – העלי" שהיתה לו מכך – כיון שאצל יעקב ("בחיר שבאבות"⁵⁸) היתה שלימות העבודה, כידוע⁵⁹ שיעקב הוא מדת האמת

ועד כדי כך היתה הירידה – שהדבר נמשך עשרים שנה, עשרים בגימטריא כתר⁵², ירידה בדרגת כתר.

ולמרות כל זה עבד יעקב את עבודתו אצל לבן בחרן, וקיים שם את שליחותו בשלימות (בתור מרכבה לה⁵³), להקים את הי"ב שבטים, ובאופן של "מטתו שלימה"⁵⁴ – היסוד של עם ישראל, ובעבודת הביוררים (צאן לבן)⁵⁵, ועי"ז להמשיך ולגלות את רצון המשלח גם ב"חרנה".

ז.א., שע"י ירדת יעקב "חרנה", נוסף עליו אפי" לגבי מצבו (של יעקב) בארץ מגורי אביו – הוא נתעלה בדרגת כתר (עשרים) למעליותא, שלמעלה מבחי" באר שבע (מקור השבע מדות, עד למעלה ממוחזין), ובפשטות – הקמת י"ב שבטים, ושלימות עבודת הביוררים בצאן לבן, עד שגם ביעקב עצמו נפעל עליו – "ויפרוץ האיש מאד מאד"⁵⁶.

ו. עפ"ז מובן גם הטעם לכך שנאמר "ויצא יעקב מבאר שבע וילך

שבוה*⁵², אלא שהקפיד על הצער שהי' מונע לשלימות עבודתו בתור מרכבה (האבות הן הן המרכבה" (כ"ר פמ"ז, ו. פפ"ב, ו. ועוד)), ובפרט "בחיר שבאבות" (כ"ר פע"ו, א), שכל אבריהם היו כולם קדושים ומובדלים מעניני עוה"ז ולא נעשו מרכבה רק לרצון העליון לבדו כל ימיהם" (תניא פכ"ג).

52 ראה לקו"ת שה"ש לה, ג. ובכ"מ.

53 שזהו "כל ימיהם", גם בהיות יעקב בבית לבן בחרן. ואדרבה – בחרן נתגלה שלימות נעלית יותר בעבודתו בתור מרכבה, שגם במצב ירוד כזה הי' מרכבה לה.

54 ויק"ר פל"ו, ה. פרש"י וחי מזו, לא. וראה פסחים נו, א. תר"כ בחוקותי כו, מב. ספרי ואתחנן ו, ד. האוינו לב, ט. ברכה לג, ב.

55 ראה תר"א ויצא כב, ד ואילך. ובארוכה – תו"ח שם כז, ג ואילך. ד"ה ושבתי בשלום הנ"ל סי"ג. וש"נ.

56 ויצא ל, מג.

57 ועפ"ז יזמתק מה שנאמר כאן "פדנה

ארם", ולא "חרנה" כמו בר"פ ויצא.

58 כ"ר פע"ז, א. זח"א קיט, ב. שער הפסוקים תולדות כז, כה.

59 תניא פי"ג (יט, א). ביאור"ז לאדהאמ"צ כט,

(* להעיר משי"ע אדה"ז הל' נזקי גוף ונפש ס"ד בקו"א ב): מה שאוסר לצער גופו צע"ג מיעקב אבינו שאכלו חזרב וקח. ואכ"מ.

אחיו וידו אוחזת בעקב עשו, ואח"כ יצטרך יעקב לעשות את עבודתו למטה בעוה"ז, עד שיצטרך להתלבש בלבושי המתברר, בלבושי עשו, ועד אשר "בא אחיך במרומה ויקח ברכתך"⁶⁶ – ירידה הכי גדולה אצל יעקב עצמו, שמדתו מדת האמת⁶⁹, ואח"כ הוא ירד עוד למטה יותר, "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", בבית לבן הארמי (וגם שם אומר יעקב⁶⁷ "אם לרמאות הוא בא גם אני אחיו ברמאות", ירידה בגלוי לגבי מדת האמת מדתו של יעקב);

אבל הכוונה בכל הירידות הללו, היא כדי לפעול את הבירור גם למטה מטה, ושע"ז יתגלה גילוי הכי נעלה, עד גילוי שרשו של עשו – האורות מרובים דתהו, שהם "גדולים מאד ולא יכלו להתלבש בתוך הכלים כו", אבל מצד שרש שרשו במקיפים דתהו הרי האורות דתהו הם למעלה מהאורות דתיקון"⁶⁸ – שרשו של יעקב, וע"י עבודת יעקב הוא ממשיך את האורות מרובים דתהו בכלים מרובים דתיקון⁶⁸, אבל בזה גופא – הבירור הוא באופן של סדר מסודר (של עולם התיקון של יעקב), מתחיל מהבירור של "ידידו אוחזת בעקב עשו"⁶⁹, הוא אוחז רק ב"עקב עשו" (בדרגה הכי תחתונה של אורות דתהו), ואח"כ הוא עולה מדרגה לדרגה בעבודתו, כולל גם – בעבודה דבירור עשו, "מכרה כיום את בכורתך לי"⁷⁰, ואח"כ – קבלת יעקב ברכות יצחק לעשו, ע"זו שהתלבש ב"בגדי עשו בנה הגדול החמודות"⁷¹, שע"ז נתגלה

(תפארת) – בריח התיכון המבריה מן הקצה אל הקצה, היינו שיעקב ממשיך אלקות כפי שהיא למעלה מעלה בבחי' "באר שבע" – למטה מטה ב"חרנה"⁶⁰.

ובכללות, בכך התבטאה עבודתו של יעקב במשך כל ימי חייו (גם לפני ואחרי עבודתו בחרן), החל מעת הולדתו – כמרומז בשמו "יעקב", על שם "ידידו"⁶¹ אוחזת בעקב עשו"⁶² – כידוע ששם האדם מבטא את תוכן ומהות העבודה שלו:

ובהקדים השאלה: איך זה שלידת יעקב אבינו קשורה עם "ידידו אוחזת בעקב עשו". ויתירה מזה, שאביו⁶² קרא לו יעקב על שם אחיזת העקב, וזה שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, השם שמבטא את תוכן עבודתו?!

והביאור בזה: עבודת יעקב התבטאה בכך שהוא יברר וימשיך אלקות גם בדרגות הכי נמוכות (באופן של מבריה מן הקצה אל הקצה). ולכן לידתו קשורה בגלוי ב"ידידו אוחזת בעקב עשו", ועל שם זה הוא נקרא "יעקב", יו"ד (אותיות "ידידו"⁶³ עקב⁶⁴, ההמשכה של יו"ד (שרש הנשמה בחכמה דאצילות) בבחי' עקביים⁶⁵, עד ל"עקב עשו".

אבל כדי שהעבודה תהי' בשלימות, צריכה להיות לפנ"ז הירידה למטה – שבגלוי עשו יהי' הבכור, ו"ואחרי כן יצא

ג. להצ"ע ע"קס ואלך. וראה לקו"ש חט"ו ע' 436. וש"י.

60 ראה אוה"ת תרומה ע' א'תקכה, שע"י הענין ד"וילך חרנה" ונעשה יעקב בריח התיכון.

61 פרשתנו כה, כו.

62 פירוש השני בפרש"י עה"פ.

63 תו"א וישב כט, א.

64 ע"ח שער ג (שער פרדס למהר"ח) פ"ב. פרדס שער כג (שער ערכי הכינויים) בערכו.

65 ראה תו"א ר"פ ויצא. ושם מקשר זה עם "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" – שבחי' יעקב (יו"ד עקב) הוא הממשיך מבחי' באר שבע שהוא למעלה מעלה כו' עד השתלשלות למטה מטה למדרגה היותר תחתונה שהוא בחי' חרן.

66 פרשתנו כו, לה.

67 ב"ב קכג, א. ב"ר פ"ע, יג. הובא בפרש"י עה"פ ויצא כט, יב.

68 תו"א ר"פ וישלח. ובארוכה – תו"ח שם. ובכ"מ.

69 ראה סד"ה ויגדלו הנערים תרס"ה.

70 פרשתנו כה, לא.

71 שם כו, טו.

ח. מזה מובן הלימוד וההוראה שכל יהודי לוקח משליחות יעקב לחרן, שהקב"ה הוריד את נשמתו (של היהודי) מ"באר שבע" כאן למטה ב"חרנה", לעשות דירה לו יתברך בתחתונים,

והגם שזו ירידה הכי גדולה, עד שלא בערך, אינו צריך להתפעל מזה, כיון שהוא שלוחו של הקב"ה, ושלוחו של אדם העליון⁸⁰ כמותו⁸⁵, עד "כמותו דהמשלה ממש"י⁸¹ (כביכול).

ואדרכה: כיון שהוא נמצא ב"חרנה", ששם לא רואים בגלוי את ההשפעה של המשלה, הרי הוא זקוק עוד יותר, ובמילא הוא מקבל, את תוקף וכח המשלה. ודוקא ע"י הירידה גדולה – נפעלת עלי' הכי גדולה, למעלה ממקום ("באר שבע") שממנו ירדה הנשמה.

והלימוד מודגש עוד יותר כאשר בני" נמצאים בגלות⁸², שבשליחות של ירידת הנשמה בגוף עצמה – זוהי ירידה גדולה יותר, "אוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם"⁸³, לא מיבעי בזמן רדיפות וגזירת המלכות בחושך הגלות, אלא אפי' בזמן (כמו עתה) שיהודים נמצאים במלכות של חסד, ועובדים

ששמו יעקב על שם "ויעקבני זה פעמים את בכורתי לקח והנה עתה לקח ברכתי"⁷²,

אבל אח"כ יעקב הי' צריך לברוח מפני עשו, כיון שעשו עדיין לא היה מוכן לביורו, ויעקב ירד לחרן, לפעול את הביוריים דצאן לבן, עד שאח"כ – לאחרי עשרים שנה בחרן – הלך לברר גם את עשו, וישלה⁷³ יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר גו', ויצו אותם לאמר כה תאמרון לאדוני לעשו גו' עם לבן גרתי ואחר עד עתה"⁷⁴, עד שלדעת יעקב היה עשו מוכן כבר לביורו, ולמעלה מזה – הוא היה לאחרי הביורו, לכך אח"כ הוא עוד אמר "עד אשר אבוא אל אדוני שעירה", בכדי לקבל ("מאדוני") את האורות מרובים (אדוני) דתהו, של בחי' שעירה, בחי' שערות הזקן של י"ג תיקוני דיקנא, "לבושי כתלג חיורו"⁷⁵, (בחי' כתר⁷⁶), שהם המשכה הכי נעלית שלמעלה ממוחין (שלא יכולים להמשיך רק דרך הצמצום דשערות, מותרי מוחין), ושזה יומשך בכלים גדולים דתיקון (דרגת יעקב), עד שזה גם יהפוך את הענינים בלתי רצויים שנגרמים ע"י יניקת החיצונים של שערות – שה"נגע גו' בזקן"⁷⁷ (ואין למטה מנגע⁷⁸) נהפך לענג, שאין למעלה מענג⁷⁸ (למעלה ממוחין, וגם למעלה מרצון וחפץ, בחי' כתר)⁷⁹.

(72) שם, לו.

(73) ר"פ וישלה (לב, יד ואילך).

(74) ראה סד"ה וישלה תרס"ו.

(75) דניאל ז, ט.

(76) ראה סה"מ מלוקט ח"א ע' תנ. וש"נ.

(77) תוריע יג, כט.

(78) ראה ספר יצירה פ"ב מ"ד: אין בטובה למעלה מענג ואין ברעה למטה מנגע. וכידוע ד"נגע" הוא היפך "ענג" – זח"א כו, רע"ב. ח"ב רסה, ב. ח"ג (רע"מ) רעג, א. תקו"ז בהקדמה (יב, א). תכ"א (נח, א).

(79) להעיר ממאהז"ל (ויקר פ"ז, ו הובא בפרש"י) עה"פ (מצורע יד, לד) "כי תבוא אל ארץ

כנען גו' ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחותכם" – "בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם לפי שהטמיון אמוריים מטמניות של זהב וכר". והיינו, דכשישנו אצל בני" ענין בלתי רצוי ד"נגע", בהכרח, שזהו רק בכדי שעיי"ז יתוסף עוד יותר בטוב שלהם (ראה לקו"ש חכ"ב ע' 197).

(80) ראה לקו"ת ר"פ ויקרא (א, ג).

(81) לקו"ת שם. וכ"ה הלשון (כמותו ממש) בתשובות הריב"ש סרכ"ח.

(82) וכידוע ש"יצא יעקב גו" קאי על היידה בגלות (ראה ב"ר פס"ח, יג. רמב"ן ר"פ ויצא מפרד"א פל"ה. וראה לקו"ש חכ"ה ע' 153 ואילך. וש"נ. שם ע' 355).

ולהעיר מחדא"ג מהרש"א חגיגה ה, ב בפירוש דברי רבי "מאיגרא רמה לבירא עמיקתא" (ראה לעיל ס"ד): ואפשר שרמו בזה על שהשליכן בגלות לבבל כו'.

(83) ברכות ג, א.

צורך ביציאה ממקומו ומצבו – "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", ולהגיע ליהודים בכל מקום שהם.

עד שזה התבטא בפועל – עי"ז שבין בני" גופא ישנם אלו שזכו ונבחרו להיות שלוחים – שמסורים לגמרי לעבודת הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה,

וכפי שרואים עתה את המצב בפועל, שבכל קצוי תבל ישנם שלוחים של נשיא דורנו – בנייהם השלוחים שהתכנסו כעת בכינוס השלוחים העולמי – שעוסקים בעבודה הנ"ל, כולל גם באופן דשליח עושה שליח וכו' – באופן שהולך ומתפשט, הולך ומוסיף ואור.

וע"פ הנ"ל יש לומר הטעם לזה, שככל שחושך הגלות הוא ארוך ועמוק יותר – כך יש צורך גדול יותר בעבודת השליחות ד"חרנה", להגיע ליהודים בכל מקום שהם ולעוררם שיתמסרו עוד יותר לכל עניני יהדות,

והגם שזה קשור עם ירידה לכאורה – הירידה של חושך הגלות בכלל, והירידה של השלוחים ללכת מ"באר שבע" (ארץ מגורי אביו) "וילך חרנה" – הרי מזה עצמו מוכח, שככל שנמצאים "רחוק" יותר – בכמות ובאיכות – מהמשלח וממקום המשלח – כך זקוקים יותר להגיע, ומקבלים יותר, את כח ותוקף המשלח, ואת כל העילויים שמקבלים ע"י ירידה זו, כנ"ל.

י. עפ"ז תובן גם השייכות של כינוס השלוחים העולמי (ופרשיות התורה שקוראים בסמיכות לזה) לחודש כסלו:

עיקר הענין של "יפוצו מעיינותיך חוצה" שהתחיל בי"ט כסלו, חג הגאולה של אדמו"ר הזקן⁹, בא ע"י זה שקודם היה קטרוג על גילוי החסידות באופן של חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן, שהביא למאסר; אבל הכוונה בירידה היתה – שע"ז תבוא הוספה והרחבה, עד שלא

עבודתם במנוחת הנפש ומנוחת הגוף – עכ"ז אין זה דומה למצב האמיתי שבני" צריכים להיות בו, סמוכים על שולחן אביהם, עד באופן ש"והיו עיניך רואות את מוריך"⁸⁴,

ובמילא זקוקים הם יותר להגיע לתוקף וכח המשלח, וע"פ הכלל שירידה צורך עלי, וככל שהירידה גדולה יותר, אזי העליה הבאה לאח"ז גדולה יותר – וא"כ מובן שהירידה בגלות, מביאה לעלי' וגילוי גדולה יותר של כח המשלח אצל השליח, וגם – גילוי גדול יותר בכל הענינים, בדוגמא כפי שהי' בגלות מצרים, שהביא ל"ואחרי כן יצאו ברכוש גדול"⁸⁵, ועאכו"כ בגלות זה האחרון, שנמשך כבר למעלה מ-1900 שנה, וההסבר היחידי לכך הוא – שזה כדי להביא ל"רכוש גדול" שלא בערך כלל – בגאולה האמיתית והשלימה⁸⁶. – ולהעיר, שכעת, לאחרי כ"כ הרבה שנים בגלות, גם זה כבר לא הסבר, כיון שישנו כבר ה"רכוש גדול".

ט. ועפ"ז יש לומר הטעם לזה שדוקא בדורות האחרונים בגלות, בא החידוש בענין השליחות ע"י רבותינו נשיאינו בכלל, ובמיוחד – ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁸⁷ – "וישלח יצחק" שלוחים, שהכניס כח חדש בכללות ענין השליחות של כל יהודי (בתור שלוחו של הקב"ה), ע"י שצוה ונתן כח שהשליחות של כל יהודי בדורנו היא להפיץ תורה ויהדות הפצת המעיינות חוצה. ואמר שלשם כך יש

(84) ישע"י ל, כ. וראה תניא פל"ו.

(85) לך לך טו, יד. וראה ברכות ט, ריש ע"ב.

(86) נוסף על זה שאו יתגלה המטמוניות שהטמן יוסף במצרים, שחלק אחת (מהשלש מטמונות) גנזה לצדיקים לע"ל (פסחים קט, א. וראה תר"א מד, א. אורה"ת מקץ שמג, ב).

(87) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 329 ואילך.

פנימיות התורה כפי שהם מצד שרש הנשמה וכו' (ע"ד העילוי שנעשה על-ידי העבודה דחרנה לגבי המצב ד"באר שבע"); ועכשיו מגלים האוצרות [ובמיוחד – מתורת הצמח-צדק, אשר ב' שמותיו אלה ה"ה שמו של משיח צדקנו⁹², שילמד את כל העם כולו פנימיות התורה]⁹³, ומדפיסים אותם, באופן שכאו"א יכול ללמוד בהם באופן של חב"ד, ולהפיץ המעיינות חוצה, עד לחוצה שאין חוצה ממנה.

ויש לומר, שהחידוש בגילוי פנימיות התורה בדורנו זה (שקשור עם חודש כסלו במיוחד) קשור – והא בהא תליא – עם החידוש בענין השליחות שבדורנו זה: לא זו בלבד שיציאת השלוחים מ"באר שבע" (ארץ מגורי אביו) כדי להפיץ המעיינות חוצה בכל קצוי תבל, אינה פוגעת ח"ו וח"ו בהגילוי דפנימיות התורה (מ"באר שבע"), אלא אדרבה ואדרבה: עי"ז שהשלוחים יוצאים בשליחותם למקומות הרחוקים – בגשמיות וברוחניות – ממקום המשלח – הי"ז מעורר ומגלה יותר את הכחות מהמשלח, כולל בענינו – גילוי פנימיות התורה, תורת חסידות חב"ד, באופן דיפוצו מעיינותיך חוצה, ביתר שאת וביתר עוז, באופן שמגלים האוצרות כנ"ל.

יא. מבין המאורעות בעולם [ובשייכות גם עם פעולות השלוחים הנ"ל] שרואים בהם דוגמת ענין הנ"ל – הוא מה שהמדינה שאסרה את כ"ק מו"ח אדמו"ר בשל התעסקותו בהרכבת

בערך, בהפצת המעיינות חוצה, כמו שהיה לאחר הגאולה ב"ט כסלו⁸⁸.

[ונבדוגמא לזה – ולפני זה גם בנס חנוכה, נס השמן, בסוף חודש כסלו – לאחר שגברה מלכות יון הרשעה, ולא מצאו אלא פך אחד של שמן⁸⁹, שזה מראה על הגילוי של פנימיות התורה, שמן שבתורה – דוקא ע"י הירידה בגלות].

וכידוע המשל של אדמו"ר הזקן⁹⁰ – כתשובה לשאלה וקטרוג על גילוי החסידות בהרחה – מבן מלך שחלה, והמלך ציוה לרופא – ולאחרי שכל התרופות לא הועילו – שיטחן את האבן הכי יקרה בכתר המלך ויערבבנה במים, ולשפוך אל פי הילד, אולי... טיפה תיכנס ותציל אותו...

וכך – דור אחר דור אחרי אדמו"ר הזקן, כשניתוסף בחושך הגלות – ניתוסף עוד יותר בהגילוי דפנימיות התורה על-ידי רבותינו נשיאנו, עד להחידוש שנתחדש בהפצת המעיינות חוצה – בתור תוצאה של המאסר והגאולה די"ב-י"ג תמוז – לאחר ש"כ"ק מו"ח אדמו"ר הגיע לחצי כדור התחתון.

עד שבדורנו זה, ובפרט בשנים הכי אחרונות, ניתוסף בזה באופן שלמעלה ממדידה והגבלה – שמבזבזים אוצרות המלך שהיו גנוזים במשך כל הדורות⁹¹, ואפילו היחידי סגולה שאכן הי' ברשותם – לא ניתנה להם האפשרות לפרסם וללמוד זאת באופן של הבנה והשגה דחכמה בינה ודעת – אשר, עי"ז נעשה חידוש והוספה לגבי אוצרות

(88) ראה לקו"ש שם ע' 349 ואילך. ושי"ג.

(89) שבת כא, ב.

(90) "התמים" ח"ב ע' מט (עב, א). אגרות

קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ג ע' שכו ואילך. ועוד.

(91) ראה המשך ההילולא באתי לגני השי"ת פ"א ואילך.

(92) זכר"ג, ח (צמח)*. ישעי' יא, ה (צדק).

וראה ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. פי' הראב"ע

והרד"ק שם. וראה תקי"ז בהקדמה (ז, ב).

(93) לקו"ת צו, יז, א. ועוד.

(* ובנוסח הושענות הושע"ר: איש צמח שמו.

ע"י הירידה בגלות – נעשה עי"ז עילוי אפילו לגבי הגילוי ד"באר שבע" (שקודם הירידה), עד לגילוי העונג (שאין למעלה מעונג, תמורת אין למטה מנגע⁷⁸) שבא ע"י לימוד פנימיות התורה בחב"ד שבשכל.

[ולהוסיף הוראה ע"ד הרמז מזה שנבואת יחזקאל בן בוזי היתה בחוץ לארץ "על נהר כבר"⁷⁷: על-ידי הירידה בחוץ-לארץ, ושם גופא – "על נהר כבר"⁷⁸, שמרמז על הקרירות שהיציר מכניס במי ששומע ענין נפלא בתורה בפנימיות התורה, ותמורת לשמוע ולקלוט את החידוש שבזה – אומר לו:

הע! "כבר" – את זה כבר שמעתי פעם! ... לו שמע זאת, הי' קולט גם כעת החידוש שבזה... – הרי, ע"י הירידה, נעשה הגילוי דנבואת יחזקאל באופן של חב"ד, בפרטים ופרטי פרטים. וכמרומז גם בשמו יחזקאל – חזק אל, בן בוזי – גילוי וביזה דפנימיות התורה, עוד יותר מביזת הים (עלמא דאתכסיא), באופן ד"בוז יבוזו לו"⁷⁹.

יב. מהלימודים שאפשר ללמוד מהמדובר לעיל בקשר עם כינוס השלוחים העולמי, שחל בפי' ווישלח יצחק את יעקב גו"⁸⁰, "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", ובשבת מברכים וערב ראש חודש כסלו:

לכל לראש – חיזוק ועידוד לכל שליח, שמבלי הבט על היותו רחוק – בגשמיות או ברוחניות – ממקום (לדרגת) המשלח, המשלח נמצא אתו,

התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, והוציאו גזר-דין, ולאחר-מכן הפסק-דין של גלות בקאסטראמא [שצער גלות "שקול כמעט כצער מיתה"⁸⁴ ר"ל], הנה אותה המדינה שינתה לאחרונה את יחסה מן הקצה אל הקצה, ושיחררה – וממשיכה לשחרר – מאות אלפי יהודים שיוכלו לנסוע למחוז חפצם, כולל – לארצות הברית, עד אפי' לארץ ישראל. ויתירה מזה – המדינה עצמה מסייעת בזה, כולל – על-ידי הוצאות של ממון – (בחלקו – שנאסף מהמסים של כל תושבי המדינה ההיא).

ובין אלה שהם שחררו ובסיוע שלהם – ישנם גם ילדים יהודים שניזוקו מהפיצוץ בטשערנאביל (לפני כמה שנים) – והמדינה השתדלה ומשתדלת, ועל חשבונם, לרפאותם.

עד כבשנה האחרונה – המדינה עזרה לשלחם משם והתירו להם לנסוע לארץ הקודש, ושם גופא – ב"כפר חב"ד", ששם מטפלים בהם ומשתדלים לרפאותם וכו' –

שכל זה מראה על העלי' מבירא עמיקתא (דמדינה ההיא, שהתנגדה לחב"ד) עד, למצב של חב"ד⁸⁵ – עד – כפר חב"ד, שמרמז על החידוש של חסידות חב"ד, לגלות פנימיות התורה ותורת החסידות בפרטים ופרטי פרטים (ע"ד נבואת יחזקאל, בן כפר שמתאר את מרכבת המלך עם כל הפרטים מרוב ההתפעלות שלו בזה⁸⁶), דהגם שזה בא

94 חינוך מצוה תי.

95 וגם הילדים שההורים שלהם הגיעו ולקחו אותם למקומותיהם הם – הרי מוכן, שיש להם שייכות תמידית עם חב"ד, ועד שבטח יתגלה אצלם בפועל – כי חב"ד הוא מקור מחצבתם של כל ישראל, המקור של "שבע קני המנורה" (הזו מדות), "באר שבע", שבהם כלולים כל שמות ישראל (ראה לעיל ס"ד).

96 חגיגה יג, ב.

97 יחזקאל א, א.

98 להעיר ממאחז"ל (זח"א קכה, א (במהני"ע). ח"ב ל, ריש ע"ב): אית מיא מגדלין חכימין ואית מיא מגדלין טפשיין. וראה גם במדב"ר פט"ז, יב. תנחומא שלא ו (הובא בפרש"י שלא יד, יח): יש ארץ שמגדלת גבורים ויש ארץ שמגדלת חלשים כו'.

99 ל' הכותב – שה"ש ח, ט. וראה סה"מ מלוקט ח"א ע' נב.

ואיש את רעהו יעזור ולאחיו יאמר חזק¹⁰¹ – כל שליח עוזר לחברו ולשאר השלוחים בעבודת השליחות שלו, ובכללות כולם (בכל דרגות השליחות) – שכל שליח עושה כל התלוי בו לקיים את שליחותו בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה,

כולל ובמיוחד בדורנו – באופן דביזה (כנ"ל), שמפיצים את המעיינות חוצה לכל בני" באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וכידוע הוראת אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע¹⁰², שכעת אין צורך לחכות לסדר בעבודה, אלא – "חטוף ואכול חטוף ואישתי"¹⁰³.

ובזה ניתוסף עוד לימוד מהשיעור חומש דערב שבת זה: לפני שליחותו מקבל יעקב את הברכות מיצחק, החל מ"ויתן לך"¹⁰⁴. ורש"י מפרש, שהוא"ו המוסף של "ויתן" (אע"פ שאין זה המשך כלל למ"ש לפני זה "ראה ריח בני גוי") בא ללמד ש"ויתן ויחזור ויתן". וזהו הוראה לכל שליח (שמקבל בפועל ברכת יצחק ד"ויתן לך"): עוד לפני שיוצא בשליחותו, ועאכור"כ כאשר הוא מגיע לשם – הרי מיד לאחרי חושב ומתכנן את הפעולה הראשונה שיתן ליהודים במקומו – "ויתן" [שעל זה איננו צריך ללימוד מיוחד, שכן זהו ענינו של שליח: לעשות פעולה של שליחות] – הוא חושב ומתכנן תיכף את ה"ויחזור ויתן" – לעשות פעולה נוספת!

ולהיותו "כינוס השלוחים העולמי", עולמי בפירושו זמן ומקום ונצחיות – ישנו מזה לימוד ונתינת-כח לעבודת

ויתירה מזה שלוחו של אדם כמותו, עד כמותו דהמשלח ממש, וניתנו לו כל הכחות דהמשלח לעשות את שליחותו, וביתר שאת וביתר עוז,

ואדרבה – ככל היותו רחוק ממקום המשלח, כך הוא צריך וניתן לו עד בפועל, התוקף דהמשלח, וכל העילויים שבאים לביטוי ע"י העבודה ב"חנה", וככל שה"חנה" עמוק יותר, כך גדול יותר החידוש כשהשליח מבטל עצמו להמשלח, ועי"ז – מקיים שם את רצון המשלח, כנ"ל.

ובזה ישנו גם הלימוד מ"כנס השלוחים העולמי", שהוא כינוס והתאחדות דכל השלוחים יחד, מבלי הבט על החילוקים שביניהם.

וכידוע¹⁰⁰ הדרגות השונות שישנם בשליחות, ובכללות מלמטה למעלה: (א) מעשה השליח מתייחס אל המשלח, אך לא כח העשי' של השליח ושאר כחותיו. (ב) כח העשי' שלו בטל להמשלח, אבל לא שאר הכחות. (ג) כל מציאותו – כל כחותיו, חפצו רצונו שכלו ומדותיו – ה"ה בטלים לגמרי להמשלח, עד (ד) שהוא "כמותו דהמשלח ממש".

אעפ"כ, ביחס לכינוס השלוחים, צריכים כל השלוחים, כל הסוגים שביניהם – הן השלוחים הכי עליונים, והן השלוחים שהם לעת-עתה תחתונים יותר (מאיזה סיבה שתהי) – להתאחד יחד, ולהדגיש את הנקודה המשותפת בין כל השלוחים, היותם שלוחים דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועל-ידי זה – מתגלה בהם עוד יותר שליחותם דהמשלח הכי ראשון, הקב"ה.

(101) ישע"י מא, ו.

(102) במכתבו – נדפס במבוא לקונטרס ומעין ע' 22. אגרות קודש שלו ח"א ע' רסו.

(103) ל' חז"ל – עירובין נד, א. וראה סה"מ מלוקט שבהערה 99, שזהו"ע "כח יכוון לו".

(104) פרשתנו כו, כח.

(100) לקח טוב (להר"י ענגיל) כלל א. וראה שו"ע אדה"ז או"ח סרס"ג סכ"ה בקו"א. וראה לקו"ש ח"ה ע' 323 ואילך. ח"ב ע' 148 ואילך. ח"כ ע' 303. קונטרס משיחות ש"פ חיי שרה תש"נ ס"ה. ועוד.

אותם יותר ללכת בדרך אביהם ואמם, ולהיות שלוחים בפועל, ע"י שימישכו את כח השליחות שלהם מן הכח אל הפועל].

ושיוציאור לאור את הספר בהקדם הכי אפשרי, ומה טוב – עכ"פ לי"ט כסלו.

יד. ויה"ר שזה יוסיף עוד יותר בקיום השליחות בפועל, בב' הקצוות: כל שליח הוא מציאות ובר-דעת בפ"ע, ומשתמש בכל עשר כחותיו כדי לקיים שליחותו, וביחד עם זה – הוא בטל להמשלח כ"ק מו"ח אדמו"ר,

ועל-ידי-זה שהשליח משתמש בעשר כחותיו בקיום השליחות – ה"ה מגלה בחי' משיח (שליח בצירוף עשר) בו בעצמו, ופועל כך גם ביהודים נוספים, ע"ז שמגלה איך שהם שלוחים ומנצלים את עשר כחות הנפש בקיום שליחותם¹¹⁰,

כולל השליחות – שמדבר אל עצמו ואל הזולת בדברים היוצאים מן הלב, שהנה בחינת משיח שבנפשו פנימה, עומדת בגילוי, ועי"ז שמדבר דברים היוצאים מן הלב, ה"ה נכנסים אל הלב ופועלים פעולתם, עד שזה מגלה¹¹¹ את משיח הכללי, יחידה הכללית¹¹² – ביאת משיח צדקנו, בגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש.

השליחות של כל יהודי ושל כל בני"י, שהם כולם שלוחי הקב"ה.

יג. ויהי רצון, שכינוס השלוחים יהי "כינוס לצדיקים הנאה להם והנאה לעולם"¹⁰⁵, ובפרט עי"ז שיקבלו החלטות טובות בנוגע להרחבת כל הפעולות בעבודת השליחות,

כולל – בענין "שליח עושה שליח"¹⁰⁶, "אפילו מאה" (שלוחים)¹⁰⁷, שכולל בתוכו עד עולם¹⁰⁸.

ולהוסיף: בכדי שתשאר מזכרת-נצח מהכינוס – הועלתה הצעה¹⁰⁹ שידפיסו "ספר השלוחים", בצירוף תמונות של כל השלוחים שי' משתתפי הכינוס, כולל – של משפחתם ובני ביתם שי', עם דברי תורה ודברי התעוררות והצעות וכו' שדיברו בכינוס – אשר, כשיסתכלו בספר ה"ז יעורר ויעודד את השלוחים בעבודתם.

ובנוגע לפועל: בהוספה על "ספר השלוחים" שכבר הוציאור לאור (שיש בו תמונות של חלק מהשלוחים בלבד) – הי' כדאי להו"ל ספר, שיכלול תמונות של כל משתתפי הכינוס, ומה טוב – מכל השלוחים [וכאמור לעיל, הן השלוחים בדרגא עליונה, והן בדרגא יותר תחתונה], ביחד עם בני ביתם, כולל גם ילדים קטנים [כיון שעיי"ז שיראו את תמונותיהם בספר, ה"ז יעורר

(110) ראה שיחת ליל שמח"ת קודם הקפות

תשמ"ו. וש"נ.

(111) ואין בזה משום דחיקת הקץ ח"ו – מפני

שכבר הגיע זמנה של הגאולה, כפי שהעיד כ"ק

מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו כל הענינים, גם

"צחצוח הכפתורים", ו"עמדו הכן כולכם" לקבל

פני משיח צדקנו (ראה ס' השיחות תשמ"ח ח"ב ע' 628).

(112) רמ"ז לוח"ג רס, ב. ועוד.

(105) משנה סנהדרין עא, סע"ב.

(106) קידושין מא, א. וראה גיטין כט, ב.

רמב"ם הל' גירושין פ"ז ה"ד.

(107) רמב"ם שם.

(108) ראה רש"י גיטין שם ד"ה עושה כמה

שלוחין. וי"ל הטעם שהרמב"ם נקט מספר מאה

דוקא, דמאה הוא שלימות המספר (ראה לקו"ת ר"פ

ברכה. וראה חדא"ג מהרש"א מנחות מג, ב).

(109) קונטרס משיחת ש"פ חיי שרה תש"נ סי"ג.